

ב ע ז ה ש י ת

לספר בציון שם ה' ותהולתו בירושלים

מצור

תצא תורה

שיעורו השבועי של כ"ק מרן אדמו"ר שליט"א
בבית מדרשו בעיה"ק ירושלים לבני החברה

פרשת בלק

7

העולם מתמלא במלוי הנכון

פרק ב': מעטיפה לעטיפה

כדי להבין את תשובתו הפלאית של הבורא, עלינו לעקוב אחר הסדר בו ברא הוא את עולמו.

בתחילה, הוא ברא עולם ריק. ואלו שכן היו בו - לא הכירו מושג של ניתוק מהבורא.

באותו זמן, הבורא היה אחד, יחיד ומיוחד. כולם הודו בכך, לא היו צריכים הוכחות בשביל להבין את זה.

זה היה ברור - הוא ואין בלתו!

האחדות, היא זו שהחזיקה את העולם בתקופה ההיא. כולם, כל הנבראים היו מאוחדים ומאוגדים תחת דגלו של הבורא ועימו.

חיו עם הבורא באחדות נפלאה ומושלמת.

אך, עם הזמן, החל תהליך והתפתחות של הפרדה בין הבורא לברואיו שהציב בעולם.

משום שהבורא יצר עולם שהוא היה בעצם - חלל ריק. וחלל זה החזיק את העולם, משום שבלי החלל ההוא, היה העולם חוזר למקום ממנו צמח - לאין

פרק א': למה רק הם?

כל אומות העולם - כולם כולל כולם - כשראו הם את הניסים שקרו עם ישראל, מיד קראו באנחת דיכאון אל הבורא; "גם לנו מגיע זאת!"

"אנחנו גם ראויים לטעום מעט מהטעם המתוק הזה של מחולל הניסים והנפלאות! מהיכן צצו אפ" ליות אלו בבריאה?"

תגובתו של הבורא הייתה חדה, ברורה ונחרצת. שלושה מילים הכריעו את הכף:

הצור. תמים. פֶּעֱלוּ. נקודה. וכאן נגמר הסיפור.

אין לכם רשות לשאול שאלות, כך נקבע - וכך יהיה! היהודים - יקבלו, ואתם? תשארו בשקט, בצד...

איזו מין תשובה היא לאחד שמבקש לקבל מתנה. כך מגיבים ומנפנפים אותו בהינף יד, בלי סיבה שתיתן מנוח לנפשם?

אז מדוע הבורא התייחס אליהם כך?

...

סוף.

לכן הוא ברא את החלל הריק הזה, שהוא זה שימנע את החזרה לאין־סוף

...

פרק ג': דרוש: אכל לשכבות

השכבות הללו מחפשים סחורה. הם מחפשים אוכל לזון את רעבונם.

לכן, הם עלו על פטנט מיוחד.

הם באים אלינו בדמות כאבים; בדמות דיכאון ועצבות; בדמות כעס ורציחה; בדמות גאווה; בדמות ייאוש; וכך הם מנסים להכניס אותנו תחת קורתם.

אם נתייחס לאותם כאבים בתור כאבים - החטא־נו את המטרה ונפלו בתוככי עומק השכבות הנוראיות.

אז מה כן יועיל לנו לשמור את המרחק הנדרש מהם?

...

פרק ד': צמוד לר' אשר...

באחד מן השנים, החליט ר' אשר כי עליו לרכוש לעצמו חלקת קבר ומקום מנוחה - לאחר המאה ועשרים לחייו.

כשחבר מן החברים שמע על ההחלטה, מיד התערררה בו נקיפת המצפון: 'אני חייב קבר סמוך וצמוד לר' אשר! אני רוצה להיות סמוך אליו גם לאחר המאה ועשרים...' - הכריחו המחשבות את ראשו לקנות גם חלקה לקבורה בסמוך למקום שנרכש לר' אשר.

ואכן, למחרת הסתובב ותר אחר חלקה פנויה בסמוך למקומו של ר' אשר.

אך, חרס העלה בחכתו. אפס.

כל הבורות כבר היו שמורים ומוכנים לקליטת רוכשיהם...

בצר לו פנה החבר לר' אשר ושטח בפניו את מאמציו ואת אכזבותיו על כך שלא עלה בידו לרכוש קבר סמוך אליו.

ר' אשר הישר את מבטו אליו, ובטון החלטי הכריז:

"אני לא צריך אותך, לא בעולם הזה - ולא בעולם

הבא! נתתי לך עבודה - זה יותר מהכול. תלך בדרך שלי, ואני תמיד אהיה איתך!"...

כדי להתגבר על השכבות העומדות מולנו ומפריעות לנו להמשיך בעסקים ובחיי היום־יום, עלינו להשתמש באוצר הזה.

לחיות עם הבורא - תמיד. תמיד. ורק כך נוכל לחשל את השכבות.

...

פרק ה': לזבל את השרשים

נלמד זאת מהיער הבתולי בקליפורניה שבארה"ב, ששם ניתן לראות את העצים הגבוהים ביותר בעולם!

עצים שניצבים זה מאות ואלפי שנים על מקומם, בלי כל תנועה ותנועה המטה אותם ליפול.

החוקרים הסבירו, כי שורשיהם של העצים, חזקים ועמידים - והם משפיעים על הגזע, העלים ואף על הפירות.

ואם לא די בכך, עץ ששורשיו בריאים ותקינים כל צרכם, מעביר הוא את כוחותיו ואת הריענון שבהם, לחברו שזקוק להם, וכך משלימים העצים האחד את השני ומשם קצרה הדרך לראות את המחזה המרהיב בפארק.

"אֵילָן שֶׁעֲנָפָיו מְעֻטָּין וְשָׁרְשָׁיו מְרֻבֵּין, אֶפְלוּ כָּל הָרֹר חוֹת שְׁפָעוֹלָם בָּאוֹת וְנוֹשְׁבוֹת בּוֹ - אֵין מְזִיזִין אוֹתוֹ מִמְּקוֹמוֹ" - אומרת לנו המשנה במסכת אבות.

כשנהיה חזקים, ברורים ואיתנים בשורשי נפשנו - שום שכבה ורוח שבעולם, לא תצליח עלינו!

כשאנחנו נשקיע ונטפח את שורשינו - הם יתנו לנו כוחות להמשיך עם כל המרץ וביתר שאת.

אגב, השורשים הללו הם המידות הרעות שבנו...

כן, כן, באותם המידות החשוכות והאפלות שזורמים בעורקינו - שם, שם עלינו לעבוד ולטפח...

משם נוכל לגלות את הבורא - ומשם נוכל להחזיר את העולם לאחדות המתבקשת והחסרה!

...

פרק ו': החיובי על השלילי

כשאנו נחיה בשורשים - במידות הרעות, את הבור

הם מיד שוכחים כי הם פה בשביל תפקיד. הם לא זכו לנקודת החיבור הזו.

אך אנו, עם ישראל, זכינו ולא חוזרים על טעויותיהם.

אך מדוע, מדוע זכינו לזה? מה הביא אותנו שמאז שאנו יוצאים לעולם - אנחנו חיים עם התזכורת היומיומית הזו?

כפי שהרחבנו בתחילת המאמר.

מאותו הרגע בו ברא הבורא את העולם, שהוא הש"כבה והעטיפה, מני אותו הרגע - החלה ההתפתחות בנושא: **החזרת הגזילה לבורא.**

בתחילה היו קיימים מספר רב של פילוגים וחילוקים בין הבורא לבריותיו.

ומבריות העולם החל התהליך לצעוד על הרגליים, להתקדם לכיוון התוצאה.

ואת התוצאה קיבלנו במעמד הר סיני, בנתינת התורה.

במעמד ההוא בחר בנו הבורא לעמו, 'אתה בְּחַרְתָּנוּ מִכָּל הָעַמִּים', הוא הפריש וחילק אותנו מהגויים.

באותם שעות נצרב לנו בתודעה כחותם באש, כי אנחנו פה בשביל להמשיך את האחדות הזו שהייתה לנו בשעות נעלות אלו.

נחקק על מוחנו: **'אנחנו יהודים ואנחנו משיבים את הגזילה לבורא.'**

ומאז - אין כפתור 'עצור'.

לכן אנחנו כל הזמן במלחמה עם השכבות, **אנחנו ספונים בתוך הזרם - ולא עוצרים!**

ומעניין לציין, הרי שלושה ימים לפני שקיבלנו את התורה - כבר שרתה האחדות במחננו.

איך היא הגיעה, והלא עדיין לא התקדשנו בתורה?

מפני שבתורה מונח מטען כה עוצמתי ומפוצץ של חיבור לבורא, של פיצוץ כל שכבות ההסתרה ממנו, לכן גם לפני שהיא פיארה את ראשנו - כבר התעטרנו בניצוצות ממנה.

היא כבר המטירה עלינו מספר גיצי אש של חיבור וכך התחברנו והתאחדנו!

♦♦♦

רא, נרויח מכך שני יתרונות:

1. לא ניפול בתוך הרשת הנפרסת למול עינינו - **אנחנו מחוברים ולא נופלים!**

2. וגם כאשר הם לא נפרשות לנגד עינינו, כאשר אנחנו צועדים על שביל המלך - גם אז לא נשכח מי יצר את אותו השביל ולמי שייך השביל הזה - **אנחנו מחוברים ולא שוכחים!**

הווה אומר, העבודה שבשבילה נשלחנו לכאן היא, להשפיע את החיובי על השלילי.

להשפיע את הכוחות שהחזיקו אותנו בכשלונות - שיחזיקו אותנו גם בהצלחות!

ומהם הכוחות הללו?

ההבנה ההיא, שאיננו מסוגלים ואיננו יכולים בלי הבורא.

ההבנה ההיא, שעלינו להשיב את הגזלה אשר גזלנו מהבורא; להשיב את הגזילה שהשכבות והקליפות גזלו מהרבש"ע.

♦♦♦

פרק ז': לחשב מסלול מחדש!

העבודה הזו - לחיות עם הבורא בכל התקופות, לא הולכת ודועכת וחולפת.

ר' אשר אמר, כי היא נמשלת לנחל מים צלולים וזכים.

הנחל, הולך וזורם. אם יפסיק הזרם - המים התייבשו על מקומם עד שישאירו רק אדמה סדוקה וצלקות ירוקות על הסלעים, זכר למה שפעם היה מים...

"כל רגע, להתחיל מחדש - ולא להישבר!" - היה ר' אשר ממריץ בחברים.

לא להישבר. אסור לנו להגיש אוכל לקליפות, אסור לנו לגרום להם מוטיבציה לבוא שוב, אסור לנו ללטף אותם ולהעניק להם חום ואהבה - **אסור!**

♦♦♦

פרק ח': מטען עוצמתי

וכעת נחזור לגויים שאודותם פתחנו.

הם, הגויים, לא מטים את זכרונם לזכור כי עליהם להחזיר את הגזלה לבורא.

פרק ט': התפתחות האחדות

ומאז, מאותו מעמד אלוקי ומרומם, הבורא איחד אותנו עוד ועוד.

בתחילה היה זה **בנפש**: במעמד קבלת התורה היו כולם באחדות מפעימה.

לאחר מכן איחד אותנו הבורא **בזמנים**: חמורו של בלעם פצה את פיו ואמר לאדונו **'מה עשיתי לי, כי הפיתני זה שלש רגלים?'**

אז רימז לו החמור כי הוא מבקש לעקור אומה המיוחדת שלושה זמנים ועולה בהם לרגל.

בשלושת הרגלים ישנו זמן מיוחד שבו כל עם יש-ראל מתאחד עם קונו.

ואילו בפעם השלישית היה זה **במקום**: כאשר נכנסנו לארץ ישראל, שהיא המביאה אותנו להתחבר לבורא.

ואז ירד אלינו בית המקדש, שהוא כבר בכלל, חיבור ישיר לבורא.

...

פרק י': הסנונית הראשונה

כעת, אנחנו יכולים להבין את תשובתו התמוהה של הבורא לאומות העולם:

'הצור תמים פעלו'

אף אחד לא גוזל את התפקידים פה בעולם.

אז מדוע זכו לכך בני ישראל?

כי הם קיבלו את התורה!

התורה היא זו שמבררת ומשיבה את הגזילה אלי, ולכן, רק לכן, הם אלו שזכאים לקבל את הניסים ואת הנפלאות!

כשהם התעטרו בתורה הם החלו להחזיר את הער לם למקום בו הוא צריך להיות, זו הייתה הסנונית הראשונה בדרך לגילוי האור בעולם.

אלומת אור ||| געדאנק מתוך השיעור

ר' אשר היה מסתובב במחלקות בית-החולים לרפואת הנפש והיה מעודד את החולים.

באחד מן הימים, חזר ר' אשר לביתו עם מלווה; הוא הוציא מביה"ח חולה, שיבוא איתו לביתו, שישה שם שבועיים למנוחה ואח"כ יחזור לביה"ח.

לאחר שבועיים ימים, אמר לו ר' אשר: "אתה רואה שאתה מרגיש טוב. אם תישאר אצלי עוד שבועיים - אתה כבר לא תצטרך בכלל לחזור לביה"ח!"

איך שאורחו שמע זאת, החל הוא להתפרץ ולהשתולל: **"מה?! אני לא אהיה שם יותר?!"**

"אז מי יבוא לבקר אותי? לא האחים לא החברים..."

להארות

והערות:

sh035702728@gmail.com

052-710-74-77

יוצא לאור ע"י

נתרם לעילוי נשמת
מרת יהודית בת יעקב דניאל
ע"ה

פרנס
הגליון